

Petra Soukupová

V KLUB ČUDNIH OTROK

Prevedla Nives Udrih

1851

Petra Soukupová
KLUB ČUDNIH OTROK

Petra Soukupová
KLUB ČUDNIH OTROK

© Celjska Mohorjeva družba, 2021
Vse pravice pridržane.

Knjižno delo je izšlo s podporo Ministrstva za kulturo Češke republike.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.162.3-93-311.2

SOUKUPOVÁ, Petra, 1982-

Klub čudnih otrok / Petra Soukupová ; prevedla Nives Vidrih. -
Celje : Celjska Mohorjeva družba : Društvo Mohorjeva družba, 2021

Prevod dela: Klub divných dětí

ISBN 978-961-278-562-8

COBISS.SI-ID 83443459

Petra Soukupová

v
KLUB
ČUDNIH
OTROK

Prevedla Nives Vidrih

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
— Prva slovenska založba —

— PRVI DEL —

ČUDNI OTROCI

MILA

M Čudna sem, vem. To vem že dolgo in sem se že navadila, da me ljudje včasih gledajo postrani. Da sem se navadila, mogoče ni najnatančnejši izraz, saj mi je bilo vedno vseeno, videla pa sem, da si ljudje mislijo, da sem čudna.

Enkrat, ko sem še hodila v vrtec, sem držala v roki sladoled, sedela sem na klopici in čakala mami, ki je najbrž nakupovala ali kaj jaz vem, v tistem trenutku pa sem zagledala, kako po strehi trgovine hodi sraka, in čeprav je bilo tam nekaj ljudi, sem slišala, kako sraka s krempeljci šklepeta po pločevini, in sem jo samo opazovala in ona je stopicala malo v eno smer pa spet nazaj.

Naenkrat pa mi neka gospa pravi: »Punčka, je s tabo vse v redu?« Odrgala sem pogled od srake in se zazrla v gospo, in ta je kazala mojo roko, v kateri sem še vedno držala sladoled, ampak sladoled se je že čisto stopil in veliko mi ga je steklo na roko in tudi na obleko in tudi na tla. Tako da sem srako najbrž opazovala dlje časa, kot sem si mislila.

Zdaj pa se je že prikazala mami in tista gospa je takoj planila nadnjo: »Je z vašo punčko vse v redu? Toliko časa je sedela tukaj, ne da bi se premaknila! To je bilo grozno čudno! Pa sem si rekla, da nima slučajno kakšnega napada ali kaj takega ...«

Jaz pa pravim: »Mami, tamle sem opazovala srako,« in pokažem streho, kjer pa seveda v tem trenutku ni več nobene srake.

In mami reče gospe: »Saj veste, otroci,« in me pogleda s tistim svojim pogledom v smislu, ali je bilo to nujno. Jaz pa skomignem z rameni, saj tega vendar ne počnem zanalašč.

»Torej je res vse v redu?« pravi tista gospa, kot da nama ne bi verjela.

»Jasno, da je,« zabrusi mami. »Kaj vas pa moti? Da se je popackala s sladoledom?«

»Oprostite, no, da me skrbi,« zabrusi tudi tista babnica. Medtem se mi je zazdela neprijetna in takim gospem mirno lahko rečeš babnica, si pravim pri sebi, majhna sem še, zato me je malo strah, da mi mami ne bi prebrala misli in ne bi v njih odkrila te babnice.

»Prava pujsa si, a ne,« mi reče mami, vendar se ne jezi in mi da prtiček.

»Mami, a sem čudna?« rečem v tistem trenutku.

»Lepo te prosim, a zato, ker je to rekla tista babnica?«

»Ne, ne zato,« rečem in mislim resno, kajti jaz mislim, da sem čudna, me pa to ne moti. »Otroci v vrtcu mi tudi to govorijo,« zato rečem mami.

»Kateri?«

»Eliška, Sofinka, Anička, Adam, Daniel pa še drugi Daniel, Franta. Ja in Johanka.«

»Vsi ti? Zakaj mi pa nisi nič povedala?«

»Ne vem. Saj sem ti zdaj.«

»So grdi do tebe? Takoj jutri bom šla k vzgojiteljicam.«

»Niso, mami.«

»Zanesljivo ne?«

Zmajujem z glavo, nihče ni grd do mene.

Majhni otroci smo še, celo Saša, ki smrdi, nihče ne zmerja. To se začne šele pozneje, ampak takrat bom že navajena. Ali pa me ne bo motilo.

Čudna ... čudna je trapasta beseda. Vsak je po svoje čuden. »Vsakdo je nekaj posebnega, eden rad opazuje živali, drugi spet pleše, zato nihče ni čuden, ti ne počneš nič groznega, torej razen ko se vsa popackaš s sladoledom,« se mami heca in gre odvreč robčke in tudi ostanek mojega sladoleda. Jaz si grem v vodnjak umiti roke, vodo pritisnem dol, da bi čim bolj brizgnila, ko bom dala roko stran.

In voda me vso poškropi in mami pravi: »A si čudna ali kaj?« Smejeva se.

Vem pa, da me mami samo skuša potolažiti, saj tudi ona misli, da sem čudna. Z očijem namreč to pogosto premlevata, pa tega ne vem zato, ker bi ju poslušala, je pa možno, da znam opazovati stvari. Jasno, da najrajši opazujem naravne stvari, te me najbolj veselijo, ljudje me ne veselijo, če pa že slučajno opazujem ljudi, pač takoj vidim, če se kdo čudno vede, in starši, ko se ukvarjajo z mojo čudnostjo, se tudi obnašajo čudno. Oči recimo pride k meni in klepetava o čem običajnem, ne vem, recimo o koalah, ampak vidim, da oči šklepeta s kemikom ali trka s prsti po mizi ali kaj takega, in mami prav tako, ona pa se spravi name, kadar je

živčna, potem se pa takoj opraviči in tudi dolgo zre vame, sem opazila.

Občasno pride mimogrede na dan s sijajnim predlogom, jaz pa vem, da je to samo zato, ker sem spet naredila nekaj, česar ne bi smela. Kot recimo, ko si je zamislila, da bom hodila na krožek za vzrejo živali, ker imam tako rada živali. Ja, seveda, rada jih imam, ampak v krožku je dolgčas, ves čas moramo delati, kar nam rečejo, in sploh ne uživamo z živalmi. Tako ali tako me bodo kmalu vrgli ven, če sploh lahko otroka vržejo iz krožka, ker sem zadnjič spustila ježka na vrt in potem smo ga morali vsi zelo dolgo iskati, Honza, vodja, pa je skoraj vpil name. Sploh pa, ježek je divja žival, zakaj torej ne bi smel oditi v naravo.

Glavno pri moji čudnosti pa je najbrž to, da čas teče drugače, ko se ukvarjam s svojimi stvarmi. Starši pravijo, da sem v svojem svetu, kar je lepo od njih, pred tem so govorili, da sem se spet zamislila, ampak to ni bilo preveč natančno, kajti jaz ne premišljam, jaz bolj opazujem. Ko sem pač v svojem svetu, čas teče drugače, kar se vidi tudi pri pripetljaju s sladoledom. Včasih se pa tudi izgubim, ker se ne zavedam, kam grem.

Pred trgovino pa lahko ostanem sama, ker mami ve, da ne bom šla nikamor. Če pa že grem, je možno, da se bom izgubila. In tudi sem se že izgubila. Celo policija me je iskala. Ker sem bila takrat res majhna. Sama se tega ne spominjam preveč, spomnim se, da sem se strašansko cmerila, ko me je naenkrat dohitel policijski avto in sta policaja skočila ven in me zagrabila. Potem pa mi je oči rekel, da ni bilo tako, da me je našla soseda, nobenih policajev ni bilo tam, tako da ne vem.

Ampak, zakaj to govorim. Najbrž zato, ker pogosto čakam mami pred trgovino. Ali pa ne pogosto, včasih pa.

Danes tam sedim in opazujem golobe in potem jim nadrobim ostanek svoje malice. Potem pa se na dolgo klop usede star gospod, ki grozno sopiha, čemur se ne čudim, saj je toplo, jaz imam samo majico in krilo, on ima pa obleko in klobuk in sploh deluje kot iz kakšnega starega filma. Medtem golobi vzletijo, to mi je tudi precej všeč, kadar golobi vzletijo precej blizu, zvrtničijo prah in imaš občutek, da se bodo zaleteli vanj, vendar se nikoli ne zaletijo. Obožujem tudi indonezijsko džunglo v živalskem vrtu, kjer prosto letajo kalongi, to so netopirji, ki jejo samo sadje, in niti oni se ne zaletijo v človeka.

Ta gospod v obleki pa je kot nekaj najbolj običajnega od nekod vzal činčilo, ni mi jasno, kje jo je imel, najbrž v žepu. Činčilo prepoznam, čeprav se sicer ne spoznam preveč na glodalce, ampak činčile imamo v podaljšanem bivanju, pravzaprav dve, otroci so jima dali ime Pikachu (fantje) in Charlotte (punce). Obe imeni sta bedasti.

Opazujem gospoda, činčila mu pleza po rokavu in mu ostane zgoraj na rami in od daleč je videti, kot bi mu nekaj šepetala na uho. Pravzaprav sem malo presenečena, da je činčila taka, Pikachu in Charlotte sta neumna in grizeta, vsekakor pa si ne znam predstavljati, da je ne bi popihala, če bi ju človek kar spustil.

Medtem ko premišljam, kako se uri činčilo in ali bi se rada lotila tega, h gospodu prisede fant, malce manjši od mene, gotovo pa osnovnošolec, ker ima šolsko torbo. Gospodu da piti iz šolske stekleničke, ki jo je vzela iz otroškega vozička, ki ga verjetno pazi, tako da je najbrž njegov dedek in dedek

KAZALO

– PRVI DEL –

ČUDNI OTROCI

Mila ...	7
Peter ...	15
Tacmeister ...	23
Mila ima pa frendico ...	30
Katka ...	39
Ima Katka žival? ...	48
Trije smo ...	55
Ptičji pajek ...	66
Osje gnezdo ...	72
Franta ...	78
Video ...	87
Štirje smo ...	97

– DRUGI DEL –

SKUPAJ

Katki to ni vseč ...	111
Peter bo Petja ...	119
Jutri po šoli ...	126
Ptič ...	137
Sovji vrh ...	150
Ptiča bomo maščevali ...	159
Nočni demon ...	165
Gospod ob ognjišču ...	172
Je Mila čudna? ...	178
Maščevanje ...	184
Rastlinjaka ...	190
Se vidimo ...	198

O AVTORICI

Petra Soukupová (1982) sodi med najuspešnejše sodobne češke pisateljice. Doslej je izdala šest knjig za odrasle (*Na morje, Izginiti, Marta v letu vsiljivca, Pod snegom, Najboljše za vse, Stvari, ki so zdaj na vrsti*) in tri za otroke (*Berti in vohljaček, Kdo je ubil Snežka?, Klub čudnih otrok*). Prejela je vrsto nagrad in bila pogosto nominirana. Edinstvena povezanost otroške knjige *Kdo je ubil Snežka?* z romanom za odrasle *Najboljše za vse* ji je prinesla kar dve nominaciji za nagrado *magnesia litera*. To nagrado je sicer prejela za triptih novel *Izginiti*, za svoj prvenec, roman *Na morje*, pa nagrado Jiříja Ortena. Njene knjige se redno uvrščajo na lestvice uspešnic in so prevedene v trinajst jezikov. V slovenščini so doslej izšli romani *Na morje* (2012), *Pod snegom* (2017) in *Najboljše za vse* (2020). Že deseto leto je dramaturginja dnevne nadaljevanke *Ulica*.

Petra Soukupová
KLUB ČUDNIH OTROK

Izvirnik: Klub divných dětí
© Petra Soukupova, 2019
© Host - vydavatelství, s. r. o., 2019

Prevedla: Nives Vidrih
Urednica: Saška Ocvirk
Oblikovanje, oprema in prelom: Sara Pančur
Grafike: Shutterstock

Izdala in založila:
Društvo Mohorjeva družba in Celjska Mohorjeva družba, d. o. o.
Za založbo:
predsednik Lojze Kozar in ravnateljica dr. Tanja Ozvatič

Celjska Mohorjeva družba, Prešernova ulica 23, SI-3000 Celje
www.mohorjeva.org

Natisnila tiskarna Dravski tisk v 500 izvodih
Celje 2021